

FABIO
VOLO

Estáte jeden deň

IKAR

FABIO VOLO

Esté jeden deň

Preložila Danka Jacečková

IKAR

Fabio Volo
Ešte jeden deň

Preložila Danka Jacečková

IKAR

Fabio Volo
IL GIORNO IN PIÙ

Copyright © 2007 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2015 Mondadori Libri S.p.A., Milano

Translation © 2021 by Danka Jacečková

Cover design © 2021 by Soňa Šedivá

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7318-4

*Zomrie jedine láska,
o ktorej prestaneme snívať.*

Pedro Salinas

Prológ

Snívало sa mi, že som sa zobudil v dome pri mori. Strávil som celú noc s milovanou ženou a prežíval som chvíle absolútneho šťastia. Naše rozohriate nahé telá ležali prepletené v objatí, ukolísané šumením vĺn.

Teraz som sa však prebudil v parížskom hoteli. Stále ku mne dolieha ľahký šum vĺn, hoci...

V Paríži predsa nie je more!

Zoči-voči tejto nepopierateľnej pravde si uvedomím, že počujem hluk premávky z ulíc metropoly.

O desať minút bude pol ôsmej. Budík som si nastavil na ôsmu, ale v poslednom čase sa budievam včasnšie. Dnešný dôvod pre mňa nie je nijakým tajomstvom. Včera večer som prišiel unavený po dlhom dni a po ceste, šiel som spať už o desiatej. Vynechal som večeru a zaspal som takmer okamžite. Bez večere sa ráno prebudíte ľahšie, pretože hladné telo túži po raňajkách.

Možno som sa zobudil skôr aj kvôli dnešnému stretnutiu, jednému z najdôležitejších v mojom doterajšom živote. Neviem, ako dopadne, ale vzrušenie, ktoré pociťujem, ma akosi tajomne fascinuje. Pripomína mi včasné rána, keď za oknami ešte panovala tma a ja som sa zo-

budil s nedočkavou túžbou zistiť, či sa v noci pod vianočným stromčekom objavili darčeky. Zostal som v posteli a nechal som sa chvíľu unášať predstavami. Potom som vstal, odtiahol závesy a znova som vklzol pod deku. Rád vychutnávam teplo blížiacich sa rán. Pomáha mi pomaly sa naladiť na nadchádzajúci deň a na všetko, čo má pre mňa pripravené. Vykloním sa z okna, obdivujem oblohu a strechy parížskych domov. Všimnem si zopár rýchlo sa pohybujúcich mračien. Zoradím si myšlienky a rozjímam o živote. V skorých ranných hodinách si užívam dôverný vzťah so svojím ja omnoho intenzívnejšie ako v noci. Samozrejme, aj večer premýšľam o všeličom, ale postupom času som zistil, že ráno som k sebe oveľa tolerantnejší. Pokojnejší. Po prebudení iba tak ležím a načúvam všetkým zvukom, ktoré ma obklopujú. Aj tým v mojom vnútri. Započúvam sa do hlasov, čo sa ozývajú zo susedstva aj z ulice. Dnes sa mi všetky zdajú nové. Búchanie dvermi, otváranie a zatváranie vodovodných kohútikov za stenou, rozhovory v cudzích jazykoch, ozývajúce sa z vestibulu. To, čo mi vo sne znelo ako more, bol v skutočnosti mechanický zametač ulíc. V hoteli pulzuje život už od včasného rána.

Budík stíchna a ja sa rozhodnem vstať. Dám si sprchu, oblečiem sa. Je už september. Šestnásty september, aby som bol presný. Vyzriem z okna, no nedokážem určiť, či bude pršať alebo nie. Kedysi, keď som potreboval vedieť, aké bude počasie, jednoducho som sa opýtal starej mamy. Nikdy sa nepomýlila. Povedala: „Bolia ma nohy, zajtra bude pršať.“ A na druhý deň skutočne pršalo. Ako dieťa som mal sošku Panny Márie, ktorá v závislosti od počasia menila farbu, ale nohy mojej starkej boli v tomto smere omnoho presnejšie.

Otvorím okno. Nie je veľmi chladno, ale pre istotu si vezmem sveter.

Matka mi pred pár mesiacmi kúpila sušičku, takže mokrú bielizeň už nevešiam. Bohužiaľ, odkedy používam túto technickú vymoženosť, väčšina oblečenia sa mi zrazila. Tričko, v ktorom som spal, mi nesiala ani po pupok, spodky, čo som si práve obliekol, ma tlačia. Šatstvo sa vysuší a scvrkne, ale som rád, že mám sušičku, lebo moja predchádzajúca metóda sušenia bola príšerná. Vyprané veci som nakopil na sušiak, kde sa pomaly po častiach sušili vyše týždňa: najskôr rukávy, nasledovali goliere a napokon zvyšok. Najhoršie bolo, že keď som sa v takom oblečení spotil, hrozne páchlo. Ako mokrý pes.

Rozhodol som sa, že nebudem raňajkovať v hoteli, a vybral som sa na miesto, ktoré som si veľmi obľúbil – Le Pain Quotidien. Bývam neďaleko Centra Pompidou, a tak som sa prešiel dolu k Rue des Archives, kde sa kaviareň nachádza. Patrí do reťazca, ktorého pobočky otvorili po celom svete. Všetky sú rovnaké, zariadenie je vyrobené z dreva: podlahy, stoly, stoličky, police i bar. Je to svetlé drevo, typické pre severnú Európu. Pri jedle sa cítite ako veverička v lese. Caffé latté, kapučíno, americano, všetko servírujú vo veľkých hrnčekoch, ako to robievala moja starká.

Objednám si pomarančový džús, americano a crois-sant. Ak vás niečo presvedčí, že ste naozaj v Paríži, je to nabetón vôňa masla, ktorá zostane na prstoch po raňajkovom croissant.

Kaviareň je už plná ľudí. Okrem francúzštiny začujem od okolitých stolov aj nemčinu, portugálčinu a angličtinu.

Oblečiem si sveter, vonku je trochu chladno.

Na druhej strane ulice je Starbucks s presne takými pohovkami a kreslami, na akých som sedel už miliónkrát v rôznych kútoch sveta, ponorený do knihy alebo s prstami na klávesnici počítača. Najmä vtedy, keď som si rezervoval neskorší let a musel som do jedenásťtej uvoľniť hotelovú izbu. V kaviarni som sa prakticky ubytoval na celý deň, dokonca som v tých kreslách aj spal.

Stretnutie je naplánované na jedenástu v Luxemburských záhradách. Ešte nie je ani desať, a keďže to nemám ďaleko, rozhodnem sa navštíviť jedno zo svojich najobľúbenejších miest v Paríži – Place des Vosges. Zakaždým mi je pri pohľade naň takmer do plaču. Prechádzam sa štvrťou Marais. September je asi môj obľúbený mesiac. Mám rád ročné obdobia, keď na prechádzke vyhľadávate slnko, prejdete cez ulicu len preto, aby ste mohli kráčať po strane, na ktorú dopadajú slnečné lúče. Je to omnoho lepšie ako v lete, keď sa ponáhľate cez cestu, aby ste sa slnku vyhli. Na Rue des Francs-Bourgeois teraz svieti vpravo.

V záhradách Place des Vosges si sadnem na lavičku pod stromom pri jednej zo štyroch fontán. Vzduch je svieži. Prehodím ruku cez operadlo, zavriem oči a nastavím tvár bozkom vlažných slnečných lúčov. Vtom začujem zvuk blížiacich sa krokov. Otvorím oči. Dievča. Sadne si na susednú lavičku, otvorí laptop a začne písať. Nie je nezvyčajné vidieť ľudí s laptopmi v parku, môžete sa tu pripojiť na internet cez wifi a za dobrého počasia pracovať na čerstvom vzduchu.

Ženy, ktoré stretávam v uliciach Paríža, sa v niečom líšia od všetkých ostatných. Nikdy som celkom nepo-

chopil, čo ich v mojich očiach robí takými krásnymi. Akoby ich pôvod ochraňoval pred vulgárnosťou sveta. Možno je to tým, ako sa obliekajú. Vždy odhalia nejakú intímnu drobnosť. Šaty, čo majú na sebe, rozprávajú ich príbeh, prezrádzajú, kým sú. Niekedy je to sponka, inokedy klobúk či rukavice... šatka, náhrdelník alebo aspoň farba odevu. Existujú určité typy šiat, ktoré pristanú iba krásnym ženám, a potom také, ktoré sa hodia len ženám s výnimočnou osobnosťou. Odev, ktorý má na sebe dievčina z vedľajšej lavičky, napovedá mnoho o tom, aká je. Myslite na to, že žije vo vlastnom svete, v ktorom je šťastná, dívate sa na ňu a túžite byť jeho súčasťou.

Pôsobí ako žena, ktorá nakupuje v obchode s lacným oblečením a potom ho vďaka svojej fantázii a umeniu kombinovať poskladá do skutočne originálneho štýlu. Patrí medzi umelkyne, ktoré nepotrebujú minúť majetok, aby sa pekne obliekli, majú na to jednoducho talent. Kúpia si zopár handier a dajú ich dokopy tak, že vyzerajú sofistikovane a sexy. Tieto ženy zvyčajne voňajú ako jablká.

V každom meste, kde som kedy žil, sa mi podarilo nájsť priestor, ktorý sa stal mojím. Chodieval som tam premýšľať, lebo vyžaroval čosi dôverne známe. Neraz to bolo prvé miesto, ktoré som navštívil po príchode do nového prostredia. V Paríži je to práve Place des Vosges. Často som sa tu zastavil, keď som žil v metropole Francúzska, najmä v nedeľu, keď pod arkádami hrali muzikanti prevažne klasickú hudbu.

Prísť sem dnes ráno bol dobrý nápad. Pomohlo mi to rozptýliť napätie, ktoré sa vo mne nahromadilo čakáním na stretnutie. Napriek tomu som ešte trochu nervózny.

Možno mám len trému. Motám sa dookola, akoby som strácal orientáciu, ako keby som nebol schopný ovládnuť vzrušenie. Ten pocit vo mne rastie a nedá sa zastaviť. Vždy som bol skôr melancholický typ so silnou túžbou po veselosti. Myslím si, že moje vzrušenie je pochopiteľné. Ak sa stretnutie vyvinie tak ako dúfam, môj život sa navždy zmení.

Dievča z električky

Len čo som zbadal ženu, ktorá sa mi zapáčila, vždy som sa s ňou pokúšal zoznámiť a robil som všetko pre to, aby sa zoznámenie skončilo milovaním. Iba veľmi málo takýchto dievčat som nechal na pokoji. A prečo by som mal?

Aj dievčina z električky sa mi páčila, no ju som pred sebou chránil. Nebolo to moje rozhodnutie, jednoducho sa to tak vyvinulo. Nikdy som nepochopil, či to bola ona, kto ovplyvnil moje správanie, alebo som za touto zmenou stál ja sám. Celé dva mesiace sme sa každé ráno stretávali v električke. Bolo to takmer ako rande.

Spolu s Alessandrom vlastným malý obchod s tlačiarenskými službami. Tlačíme katalógy, knižky, brožúry, letáky a pri posledných voľbách sme tlačili volebné materiály pre dve súperiace strany: jednoducho sme vymenili farby a zvyšok zostal úplne rovnaký. Politici ustavične rečia o lepšej budúcnosti. Možno majú na mysli raj.

Začal som pre Alessandra pracovať pred niekoľkými rokmi, neskôr sme sa stali partnermi. Asi to bude znieť ako chválenkárstvo, ale som typ človeka, ktorý uspeje v čomkoľvek. Ak sa sústredím na nejaký cieľ, zlyhám len

zriedka. Dôvod je jednoduchý – všetky veci, ktoré škodia mojim osobným vzťahom, predstavujú výhodu v mojom profesionálnom živote. V podstate dosahujem úspechy vďaka nedostatkom, a nie mimoriadnemu talentu. Neschopnosť zvládať svoj krehký, emotívny vnútorný stav ma donútila stopercentne sa zamerať na prácu. Odjakživa som po citovej stránke poruchový a práca pre mňa znamenala únik. Môj recept znie: nenechať sa opantať lúboštným vzťahom. Vždy som mal absolútnu kontrolu nad svojím životom a pocitmi. Myslel som si, že sa to nikdy nezmení.

Párkrát som pracoval v zahraničí, najmä v mladosti. V Londýne som na cestu do práce začal využívať verejnú dopravu.

Stretnutia s dievčaťom z električky boli najvzrušujúcejšími chvíľami mojich dní. Zvyšný čas plynul ako zvyčajne. Minúty strávené v električke boli krištáľovo jasné, okno do iného sveta. Stretnutie plné jagotu.

Nikto z ľudí v mojom živote, ani jediný z mien v mojom adresári nebolo schopné rozrušiť ma tak ako táto tajomná cudzinka. Priťahovala ma. A aj keď som bol nesmierne zvedavý, nikdy som sa k nej nepriblížil.

Každé ráno tej zimy som ju vídal cestou do práce na rovnakom mieste. Vyzerala ako obláčik. Mohla mať okolo tridsaťpäťky. Hneď ako električka zastala na mojej zastávke, driapal som sa na špičky a ňaťahoval šiju, aby som sa ubezpečil, že je tam. Ak som ju nevidel, čakal som na ďalšiu električku, no napriek tomuto malému triku sa občas stávalo, že som napokon musel cestovať bez nej.

Približne v tom období som sa začal prebúdzat pred zvončením budíka. Keď som ju nevidel v električke, ne-

chcel som sa moriť celý deň premýšľaním, či cestovala skôr, a preto som začal na zastávku chodiť včiasšie.

Cez deň som o nej hojne fantazíroval, ale oveľa častejšie o nás oboch. Je príjemné mať niekoho, o kom môžete snívať, aj keď to je úplne cudzí človek. Netuším, čím to je, ale keď som o nej uvažoval, mojím myšlienkam akoby úplne chýbali bodky. Lavína slov a obrazov bez interpunkcie.

Robila mi spoločnosť, a pritom sa náš vzťah zakladal iba na letmých úsmevoch a tichých pohľadoch.

Vystupovala dve zastávky predom mnou. Často som po-
ciťoval nutkanie nasledovať ju, zistiť o nej čosi viac, ale
jakživ som to nespravil. Nikdy som sa ani len neposadil
vedľa nej. Udržoval som si odstup, ktorého veľkosť ur-
čovali počet voľných miest a potreba mať dobrý výhľad.
Každý deň som ju potajomky pozoroval. Niekedy sedela
ďaleko a nechcel som otáčať hlavu jej smerom, a tak som
ju sledoval periférne, až ma po chvíli začali bolieť oči.
Občas električka praskala vo švíkoch a ľudia mi zablo-
kovali výhľad. Necívil som na ňu celou cestou, ani keď
som mohol, páčilo sa mi zablúdiť k nej pohľadom, potom
sa rozptýliť niečím iným a opäť sa na ňu pozrieť. Vedo-
mie, že je tam, mi dávalo pocit bezpečia. Najlepší výhľad
som mal zo sedadla pri dverách. Ak bolo voľné, mal som
šťastný deň, lebo keď sa chystala vystúpiť, musela prejsť
popri mne. Zľahka sa usmiala a povedala ahoj. Ešte lepšie
bolo, keď som nesedel. Vtedy sme chvíľu stáli blízučko pri
sebe. Vdychoval som jej vôňu. Bola ako horský vánok, keď
ráno otvoríte okno. Vdychoval som ju dôverne bez toho,
aby som sa jej dotkol. Možno raz, pomyslel som si. Jed-
ného dňa sa o mňa zľahka obtrela. Čakala, kým sa otvoria
dvere a bude môcť vystúpiť, no električka nečakane pri-

brzdila a ona sa prudko nahla mojím smerom. Kabátom sa dotkla mojej ruky a ja som zovrel jeho okraj v dlani. Keby to záviselo odo mňa, už nikdy by som ho nepustil.

Niekedy sa aj ona pozrela mojím smerom. Pohľady sa nám stretli v tichom a dôvernom porozumení. Často som premýšľal, či jej pohľady a úsmevy nie sú iba prejavom čírej zdvorilosti.

Veľa písala. Robila si poznámky do oranžového zošita v tvrdej väzbe.

Som zvedavý, o čom píše. Či si niekedy poznačila aj niečo o mne, hovoril som si.

Rád som ju pri tom pozoroval. Najmä z dôvodu, že si vyzliekla rukavice a videl som jej ruky, ale aj preto, lebo ju písanie celkom pohltilo, až tak, že som trochu žiarlil. Pri písaní ani na chvíľu nezdvihla hlavu a pohľad na to, s akou chuťou sa tejto činnosti venuje, ešte viac vzbudzoval moju zvedavosť. Túžil som patriť do jej sveta.

Občas čítala knihu, ani vtedy sa nenechala rušiť. Okuliare, ktoré mala na nose, jej pristali. Páčilo sa mi sledovať, ako šikovne vnorí prst pod pravú stránku a oddelí ju od zvyšku knihy. Bolo to veľmi prirodzené gesto, v ktorom sa skrýval všetok jej pôvab.

Niekedy si na ukazovák mimovoľne nakrúcala pramienok vlasov.

Dievčina z električky bola krásna. Páčila sa mi jej tvár, jej rovné, tmavé a husté vlasy. Jej krk, zápastia, ruky. Nosila iba nenápadný prsteň, žiadne iné ozdoby ani šperky. Len malý prstienok. Ale najradšej som mal jej oči. To, čo som v nich videl, hoci sa nám pohľady vždy stretli iba na chvíľu. Tmavé, hlboké, osudové.

Kládol som si otázku: Možno sa zamilovať do niekoho, koho vôbec nepoznám? Do kohosi, koho vídam len počas

každodennej cesty električkou? Odpoveď som nenašiel. Ani teraz ju neviem. Nebol som zaľúbený, no priťahovala ma. Môžem s absolútnou istotou povedať, že som k nej cítil určité puto a bolo ľahké snívať o tom, čo pre mňa osud pripravil. Alebo pre nás.

Raz som sa k dievčaťu v električke dostal bližšie, lebo všetky sedadlá boli obsadené. Stál som pred ním, otočený opačným smerom. V to ráno som si všimol v odraze na okne, že sa na mňa díva. Pohľady sa nám stretli na priehľadnom skle. Pri tomto stretnutí odrazov našich tvárí som zistil, že pohľad zboka je omnoho intímnejší ako spriama. Akoby nás niekto prichytil pri krádeži. Ako keby ten povrch spriehľadnil aj túžbu, ktorú sme dovtedy tajili. Keď napokon vystúpila a vozidlo sa pohlo, obzrel som sa za ňou. Urobila to isté.

Dvakrát do týždňa – zvyčajne v pondelky a vo štvrtky – so sebou nosila batoh do fitka. Mal by som si vziať príklad, uvažoval som. Mohol by som so sebou nosiť batoh do kancelárie, aj keď mám posilňovňu hneď vedľa domu, a z práce napochodovať priamo tam. Možno by sa mi tak podarilo cvičiť pravidelne. Namiesto toho sa po veci na cvičenie zastavím doma a nakoniec do posilňovne vôbec nejdem. Z roboty chodím utahaný po celodennej práci a myšlienka, že by som mal ísť opäť von a podrobiť sa fyzickej námahe, sa mi zdá priveľmi náročná. Okrem toho som po príchode domov hladný a radšej sa najem. Večer si vždy poviem, že zajtra už nabetón začnem s cvičením.

K batohu do posilňovne mám svojský vzťah. Zvyknem si ho baliť večer a vtedy mám chuť vliezť dovnútra a spať na poskladanom mäkkom župane. Premýšľam, že by som sa mal naučiť vybaliť si veci hneď po príchode domov. Niekedy na to zabudnem a spomeniem si až večer

v posteli. Predstavujem si prepotené tričko a premočený uterák vedľa plaviek, čo nosím do sauny, až ma to vyženie z postele. Keby som čakal do rána, určite by na nich vyrástli huby.

Dievča z električky bolo vzornejšie. Nosilo si batoh do práce.

Spomínam si na chvíľu, keď som v jedno ráno nastúpil a prvý raz som ju zbadal s vlasmi zopnutými do copu. Bola to tá najženskejšia vec na svete, mohol som sa zblázniť. Jasne som videl líniu jej šije, drobné uši a obrys brady. Pomyslel som si: Teraz pôjdem k nej a budem ju fixovať pohľadom, až kým nevstane. Budeme si navzájom mlčky pozeráť oči. Bez jediného slova si povieme všetko, čo k sebe cítime. Hlboký pohľad, jeden z tých, čo vám rozjatria dušu. Potom sa pobožkáme. Na chvíľu prestaneme a ja sa perami dotknem jej viečok, nosa, líc a čela a nakon sa vrátim k jej ústam. Všetci v električke sa na nás budú dívať a zrazu spustia potlesk. Začne hrať hudba, električka zastane. My vystúpime a odkráčame spolu do ulíc. Záverečné titulky, rozsvietia sa svetlá a ľudia z kina odídu v slzách.

Nič sa však nestalo. Zachoval som si odstup ako zvyčajne. Nijaká hudba ani potlesk, len zahmlené okná električky.

Urobil som pre ňu veľa vecí, ktoré nedávajú zmysel. Raz keď vystúpila, počkal som niekoľko sekúnd a potom som vstal. Prešiel som na miesto, kde predtým stála ona, a chytil som sa tyče tam, kde pred krátkym okamihom spočívala jej ruka. Ešte som cítil jej teplo. Jednoducho som potreboval niečo viac, v ten deň mi obyčajný pohľad na ňu nestačil. Hmatový zmysel sa domáhal privilégia, ktoré bolo dopriate zraku. Preto som pátral po jej stope.

Teplo, ktoré zostalo po jej ruke, bolo veľmi intímne. Túžil som pohladať maličkú časť sveta, ktorého sa dotkla, chcel som byť prvý, kto ho zacíti po nej. Niekedy som z rovnakého dôvodu stlačil signálny gombík na zastavenie. Cítil som jej teplo a kládol som si otázky: Čo sme? Priatelia? Známi? Spoluhráči? Platonickí milenci? Dokonalí cudzinci?

V jedno ráno jej pri vystupovaní z električky vypadla rukavica. Nebolo tam veľa ľudí a ako zvyčajne takmer všetci podriemkavali. Nikto si nevšimol, že som ju zdvihol. Mal som jej ju vrátiť, ale dvere sa zavreli a niečo – neviem presne čo – ma zastavilo. Možno som sa obával, že keď na ňu zavolám, zlomím ticho medzi nami, ktoré som vychutnával... A možno som len nenašiel odvahu. Rukavicu som si nechal. Bola vlnená, čerešňovej farby. Mal som šťastie, keby bola kožená, jej vôňa by zakrátko vyprchala. Privoniaval som k nej celý deň. Obával som sa, že ak si to niekto všimne, bude ma považovať za maniaka. Vedel som, že vyvádzam pochabé veci. Keby mi niekto z mojich priateľov priznal, že také niečo stváral, považoval by som ho za blázna a zrejme by som ho nepochopil. Pravda však bola taká, že sa to dialo mne a nemal som silu odporovať. Dievča z električky sa vymklo prísnej kontrole, ktorú som mal nad svojimi vzťahmi.

Keď som to povedal Silvii, smiala sa, ale nepokladala ma za pomätenca.

Silvia je moja najlepšia priateľka, vie o mne všetko. Dievča z električky bývalo častou témou našich večerných rozhovorov. Nesúhlasila iba s tým, že som rukavicu strčil do uzatvárateľného igelitového vrečka, aké majú v CSI, aby som dlhšie uchoval jej vôňu.

Niekedy som k nej privoňal, premýšľal som, čo jej majiteľka práve robí. Potom som ju odložil, no o chvíľu som opäť podľahol pokušeniu ako niekto, kto sa usiluje prestať fajčiť. Možno som mal na vrecko napísať: *Všeobecné varovanie – ovoniavanie predstavuje riziko pre duševné zdravie!*

Napokon som sa toho vzdal. Nie ovoniavania, ale pocitu, že je to hlúpe. Chcel som to robiť, a tak som pokračoval. Páčilo sa mi to. Bodka. Na druhý deň som rukavicu vzal so sebou, aby som jej ju vrátil. Popustil som uzdu svojej predstavivosti. Osud mi dal šancu prelomiť ticho legitímnou a krásnou výhovorkou. Cez rukavicu by som vstúpil do jej života a vniesol doň radosť. *Ahoj, som chlapík, čo našiel tvoju rukavicu.*

V to ráno som ju v električke zbadal medzi cestujúcimi. Nastúpil som a zbieral odvahu, aby som sa jej prihovoril, no napadlo mi, že rukavica je vlastne jediná vec, ktorú od nej mám. Hádám by som si ju mohol nechať ešte pár dní... A presne to som aj urobil.

Po nejakom čase dievčina na dva týždne úplne zmizla. Netušil som, či je chorá alebo dovolenkuje, no bál som sa, že možno zmenila prácu alebo začala jazdiť autom. Vôbec so mnou nebola reč. Odlúčenie ma úplne vynervovalo, cítil som sa bezmocný. Nemohol som ju vyhľadať ani zistiť, kde je, nevedel som o nej vôbec nič.

Nechcem o tých smutných ránoch hovoriť. Jedného dňa opäť sedela v električke a myslím si, že sa mi vôbec nepodarilo skryť radosť nad jej návratom. Bol som rozrušený ako novorodenec, ktorý sa pokúša chytiť motýle tancujúce nad svojou kolískou. Nevedel som o nej nič, ale nezáležalo na tom. Bola späť, iba to bolo dôležité. Nepoznal som jej meno, netušil som, kde pracuje, koľko má

rokov, či je zasnúbená alebo s niekým žije. Netušil som ani jej znamenie. Nikdy ma nezaujímalo, v akom znamení sa ten či onen človek narodil, ale u nej to bolo iné. Ráno som si v novinách, ktoré ležali na zastávke, prečítal svoj horoskop a chcel som poznať aj ten jej, aby som sa utvrdil, či sa jej mám už konečne prihovoriť. Zistil som o nej len dve veci: že robí môj deň skvelým bez toho, aby o tom vedela, a že zrejme býva niekoľko zastávok predomnou, ak nepočítam fakt, že sa ubytovala v mojich predstavách.

Jedného rána zavrela zápisník, vstala a chystala sa vystúpiť bez toho, aby sa na mňa usmiala. Akoby som tam nebol. Zranilo ma to. Ja, kráľ nečistého svedomia, som prepadol paranoji. Možno jej niekto povedal, že som si privlastnil jej rukavicu. Asi som na ňu priveľmi cival a omrzelo ju to. Alebo ju urazilo, že som kedysi využil situáciu a mimovoľne sa jej dotkol. Musela z toho krátkeho dotyku vycítiť všetku moju túžbu. Veď poznáte ženy, okamžite odhalia, že ich chcete. Možno ju to vyľakalo.

Dobre, že som sa jej nikdy neprihovoriť. Keď si len pomyslím, koľkokrát som mal doslova na krajíčku, ako často som cítil nutkanie priblížiť sa. Ale odolal som. Nebolo to ľahké, pretože ma priťahovala v najpravdivejšom zmysle tohto slova. Neraz som sa na ňu zadíval a moja duša vypočítavala: ísť – nejst’ – ísť – nejst’ – ísť – nejst’...

Dobre, že som nešiel, utvrdzoval som sa.

Rozmýšľal som, ako si vysvetliť jej správanie, keď tu zrazu prerušila mlčanie.

„Máš čas na kávu?“

„Prosím?“

„Dáš si so mnou pred prácou kávu? Nájdeš si chvíľu?“